

PASTER PYPE EN ZIJN TIJD 1854-1926

DEEL V

WEERKLANK TE BRUSSEL

Deze gebeurtenissen leidden tot een interpellatie in de Kamers te Brussel. Tijdens deze behandeling vroeg de Volksvertegenwoordiger Hemptinne de opheffing van de Conventie van Den Haag, daar deze de proeftijd nog niet had doorstaan (5 jaar). De Minister van Buitenlandse Zaken antwoordde dat het geen zin had een internationaal pakt op te zeggen, wanneer de andere landen ijverden om verbeteringen aan de bestaande regelingen te brengen. Verder zei hij: „Ik hou eraan vast te stellen dat de houding en de verklaringen van de Engelse Regering b.v.b. volgens de instructies gegeven aan haar vertegenwoordiger te Brussel, wijzen op een grote inspanning, ten einde ons te helpen een wederzijdse voldoening te bereiken.

Zowel de Belgische als de Engelse regering waren dus bereid zich met alle kracht in te spannen om tot een oplossing te komen. De uitslagen werden vastgelegd bij Koninklijk Besluit van 17 januari en 24 februari 1888 en waren het gevolg van het werk van een onderzoekscommissie, bestaande uit R. Ruzette, gouverneur van West-Vlaanderen en verder 23 leden.

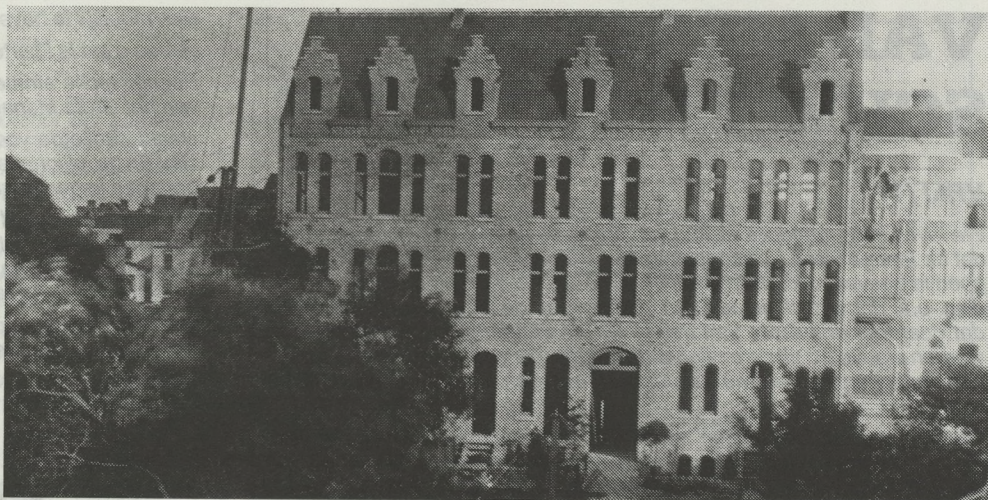
Dit alles leidde tot de Conventie van 2 mei 1891 tussen België en Engeland. Deze Conventie werd bekrachtigd door de wet van 25 augustus 1891. Zij had als doel de procedure te vergemakkelijken voor de gevallen voortspuitend uit geschillen tussen Belgische en Engelse vissers in de Noordzee en buiten de territoriale wateren.

Er was geen sprake de haringvissers het voorrecht te ontnemen, dit na een erkend akkoord volgens de Conventie van 1882 tussen beide landen, waarin beschreven werd dat iedere klacht, door een visser neergelegd, door de Commissie onderzocht zou worden.

Dergelijke geschillen, die vroeger zo veelvuldig voorkwamen tussen Belgische en vreemde vissers, en aanleiding gaven tot de bloedige feiten van augustus 1887, zijn thans gelukkig zeldzaam geworden.

Archief E. Vanalderweireldt
bewerkt door
Martine Vandenbergh.

*Niets van deze tekst of foto's
mag overgenomen worden
zonder schriftelijke toelating
van de uitgeefster.*

De oude St.-Andreas vrije vissersschool in de Wellingtonstraat.

STICHTER EN BESTUURDER VAN DE VISSERSCHOOL, DE VISSERSGILDE EN ANDERE INRICHTINGEN

Broeder Norbertus, van de Broeders van Liefde, had reeds aan zijn leerlingen gedeeltelijk les gegeven over vissen en het visserijbedrijf. Op 20 juli 1888 beloofde de Provincieraad van West-Vlaanderen zijn steun aan de reders van de visserij en aan de stad Oostende, tot de ontwikkeling van de beroepsvoogdij van de visserij.

Paster Pype, aalmoezenier van de marine te Oostende profiteerde van de gelegenheid om de middelen te overwegen tot het oprichten van een Vissersschool. (Rapport sur l'enseignement technique et professionnel 1897). Hij nam contact met de Broeders van Liefde met wie hij spoedig tot een akkoord kwam. Maar Paster Pype moest een gebouw hebben en een gebouw kwam er.

Een weduwe van een rijke wijnhandelaar had een zoon, André genoemd. Die jongen was korte tijd gelden gestorven. Paster Pype is met die dame gaan praten, over de vissers, hun noden, hun werk en ook over zijn leerlingen en zijn verlangens.

Die dame heeft het grote gebouw met de wijnkelders aan het werk van Paster Pype geschonken. En uit dankbaarheid heeft hij zijn school genoemd naar de naam van de overleden zoon van de weduwe nl. St.-Andreas. Met liefde en geestdrift begon Paster Pype te werken en met behulp van liefdadige zielen stichtte hij te Oostende in 1888 de Vrije Visserijschool „St.-Andreas”. Deze visserijschool werd ingericht in het zopas geschonken gebouw in de Wellingtonstraat (door de bevolking „de Germaine” genoemd).

St. Andreas Vrije Vissersschool op het St.-Petrus en Paulusplein

Hoeveel moeite en hoofdbrekens dit hem kostte weet alleen God.

De lessen werden gegeven met de gewaardeerde toewijding van de Broeders van Liefde en enkele vaklieden; iedere dag van de week van 8.30 u. tot 11.30 u. en van 13.30 u. tot 16.30 u. Het schooljaar begon op 1 oktober en eindigde op 31 juli. Op het einde van het derde studiejaar werd aan diegenen die in hun examen voor een jury slaagden, het diploma van „patroon visser” afgeleverd. Daar voelde Paster Pype zich in zijn element. In de grote tuin plaatste hij, dank zij vele vrienden en weldoeners, een echte vissersboot met alle toebehoren. Dit vaartuig was van het allergrootste belang om het onderwijs van de toekomstige vissers te bevorderen, zij leerden er allerlei scheepsoefeningen, onderhouden en opkuisen van de schepen en boten, het breien en herstellen van netten, het behandelen van sterrekundige instrumenten, het peilen en onderscheiden van de wateren, het raadplegen van de kaarten enz. Die inrichting was zó gekend, dat zelfs deskundigen uit verschillende landen een bezoek brachten aan de beroemde school.

Ook de vissersmeisjes werden niet vergeten.

In 1882 met de hulp van de „Zusters van de H. Vincentius” richtte hij voor de vissersmeisjes een kook- en naaischool op die tot een huishoudschool uitgroeide. De school was gevestigd in de Cirkelstraat 6 en droeg de naam „St.-Germana”. In hetzelfde jaar richtte hij een scheepvaartmuseum in, op de hoek van de Oosthelling van het Kursaal en van de Van Iseghemlaan.

Op 16 april 1893 werd de „St.-Andreas-school” geopend op het St.-Petrus en Paulusplein, waar ook de visserijschool werd ondergebracht. **(Vervolg volgende week)**